

Sygn. akt: VI Kz 475/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku w VI Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący SSO Robert Rzeczkowski

Protokolant st.sekr.sądowy Roksana Rzechtalska

przy udziale oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu w sprawie M. R.

obwinionego o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.

zażalenia wniesionego przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego

**na postanowienie Sądu Rejonowego w Słupsku XVI Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą
w M. z dnia 2 lipca 2014r. sygnatura akt XVI W 229/14,**

w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania,

na podstawie art.109 § 2 k.p.w. w zw. z art.437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Dnia 10 marca 2014r. Główny Inspektor Transportu Drogowego złożył w Sądzie Rejonowym w Słupsku XVI Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w M. wniosek o ukaranie M. R. za wykroczenie wypełniające znamiona art.96 § 3 k.w..

Postanowieniem z 2 lipca 2014r. wydanym w sprawie XVI W 229/14 Sąd Rejonowy w Słupsku XVI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w M., na mocy art.5 § 1 pkt 1 i 2 k.p.w. odmówił wszczęcia postępowania w sprawie.

Od powyższego orzeczenia zażalenie wywiódł Główny Inspektor Transportu Drogowego wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy w całości do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Skarżący kwestionuje stanowisko Sądu Rejonowego, który przyjął, iż w aktach sprawy brak jest zwrotnego poświadczenia odbioru przez M. R. kierowanej do niego w imieniu Głównego Inspektora Ruchu Drogowego korespondencji, co w konsekwencji nie daje podstaw do uznania, że wyżej wymieniony wiedział o toczącym się postępowaniu.

Na karcie 10 akt sprawy znajduje się potwierdzenie odbioru przesyłki o sygnaturze (...). (...), (...).992.2013. (...). Nie wskazano w nim jednak jaki konkretnie dokument został wówczas doręczony. Brak jest zatem zasadnych podstaw pozwalających wnioskować, iż było to wezwanie M. R. do wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 12 lipca 2013r..

Poza tym zgodnie z treścią art.38 § 1 k.p.w. zw. z art.132 § 2 k.p.k.

w razie chwilowej nieobecności adresata w jego mieszkaniu, pismo doręcza się dorosłemu domownikowi, a gdyby go nie było - administracji domu, dozorczy domu lub sołtysowi, jeżeli podejmą się oddać pismo adresatowi. Osoby odbierające pismo powinny zatem zobowiązać się oddać je adresatowi. Organ doręczający winien ponadto zażądać od odbiorcy złożenia oświadczenia, iż zgadza się na przyjęcie pisma oraz zobowiązuje do osobistego przekazania go adresatowi. W razie braku takiego oświadczenia organ doręczający powinien odstąpić od doręczenia zastępczego (podobnie W. G. artykuł Prok.i Pr.1999.4.119 Doręczenie zastępcze w procesie karnym. Teza nr 3).

W świetle powyższych rozważań uznać trzeba, że wspomniane potwierdzenie odbioru przesyłki nie wskazuje na to, iż M. R. otrzymał od Głównego Inspektora Transportu Drogowego wezwanie do wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania 12 lipca 2013r., a co za tym idzie, że miał obowiązek dokonania takiego wskazania. Brak jest zatem danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przez obwinionego zarzucanego mu czynu.

Należy przy tym zauważyć, iż w sentencji zarzutu nie wskazano daty jego popełnienia co jest sprzeczne z treścią art.57 § 2 pkt 2 k.p.w..

Mając na uwadze powyższe utrzymano zaskarżone postanowienie w mocy.